

РЕШЕНИЕ

№ 13055

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **13315** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 64 от Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба, вх. № 30108/02.12.2025 г. адвокат К. Л., като пълномощник на А. Х. Ш.-гражданин на Федерална република Германия е оспорил от негово име РАЗПОРЕЖДАНЕ № 4-1/15.11.2025 г., за което се твърди да е издадено от полицаи Л. К. М., при 08 РУ-СДВР. Разпореждането е с текст: „да не налага физически и психически тормоз на А. А. Ш.; всички спорни въпроси да решават по законоустановения ред; да не нарушава ОР (обществения ред); да спазва законите на Р. България“. В съдебното заседание жалбоподателят се явява, заедно с адвоката и: поддържат жалбата; заявяват доказателствени искания (протокол на л. 85 от делото), оставени от Съда без уважение; желаят възстановяван е на разноси за водене на делото, съгласно списък. Жалбата съдържа твърдения и доводи за незаконосъобразност на разпореждането, на основанията, по смисъла на чл. 146, т.т. 2, 3, 4, 5 АПК. Допълнително е представена писмена защита, с която е въведено и основанието по чл. 146, т. 1 АПК, дефинирано като „нищожност на акта, поради тежък порок във формата и неясно авторство“, понеже „по делото се установило фрапантно разминаване между оригиналния екземпляр на разпореждането, връчено на 15.11.2025 г. и завереното копие от преписката, представено от административния орган“.

Ответникът, чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, със становище за законосъобразност на административния акт; заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение.

Предвид твърдението от писмената защита за нищожност на оспорваното разпореждане Съдът уточнява следното.

В титулната част на жалбата (каза се по-горе) адвокатът е идентифицирал Разпореждане № 4-

1/15.11.2025 г., като издадено на същата дата, в 10:24 часа, от полицаи Л. К. М.. Към жалбата, подадена с квалифициран електронен подпис е приложено (л. 10 от делото) фотокопие на Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г., в което като издател е посочено име на полицаи Л. К. М., но това фотокопие не е подписано, както от длъжностно лице, така и от А. Х.. С административната преписка от страна на ответника е представено (л. 35) Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г., издадено в 10:24 часа от полицейски орган Р. В. Д. – командир на отделение в 08 РУ-СДВР. Това разпореждане (заверено фотокопие) съдържа подпис на длъжностното лице, подпис под името на А. Х., както и подпис на И. И. – полицаи, като свидетел. Представена е и Докладна записка, рег. № 3383р-34856/18.11.2025 г. (л. 34), подписана именно от полицаи Р. Д., с която описва събитията, случили се на 15.11.2025 г. на адрес (жилище) в [населено място],[жк], блок 413. Именно срещу Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г., издадено в 10:24 часа и идентифицирано като изготвено от полицейски орган Р. В. Д., адвокат К. Л. е подал в Административен съд София – град на 26.11.2025 г. жалба, против инкорпорираното изрично разпореждане за предварително изпълнение, на основание чл. 60, ал. 1 АПК. Образувано е адм. дело № 12425/2025 г., като с Определение № 39617/27.11.2025 г. 19^{-та} състав на Съда е отхвърлил жалбата от името на А. Х. Ш., срещу разпореждането за допускане на предварително изпълнение на полицейско Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г., издадено от полицаи Р. Д., на длъжност „командир на отделение“ при 08 РУ - СДВР. Съдебното определение е оставено в сила с Определение № 1978/19.02.2026 г. на ВАС, по адм. дело № 1255/2026 г. От последното е видно, че адвокат К. Л. и пред касационния съд е представил Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г. от името на полицаи Л. К. М., при 08 РУ-СДВР, което не е кредитирано като валидно издадено, понеже не е подписано.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като анализира приложените доказателства и съобрази доводите на защитата на оспорващия, приема следното.

Жалбата, като подадена в срок и на основание чл. 64, ал. 7 ЗМВР е процесуално допустима, но е неоснователна.

За настоящия съдебен състав, предвид гореизложените факти няма съмнение, че валидното за случая е Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г., издадено в 10:24 часа от полицейски орган Р. В. Д. – командир на отделение в 08 РУ-СДВР, но не и приложеното към жалбата фотокопие на разпореждане със същите номер и дата, с изписано име на полицаи Л. К. М., но без подписи на издател и на жалбоподателя.

Установява се от цитираната Докладна записка № 3383р-34856/18.11.2025 г., съставена от полицейски орган Р. Д., че: на 15.11.2025 г. той, заедно с друг полицаи от на 08 РУ – СДВР – И. И. били изпратен в 09^ч40 часа на адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] по повод подаден на телефон 112 сигнал; според сигнала между А. Х. Ш. и А. А. Ш. (родители на детето В. И. Ш., родено през 2016 г., разведени през 2017 г.) е възникнал скандал, във връзка с установения режим на лични контакти с детето; на място бил установен А. Х. Ш., който заявил, че на 15.11.2025 г. има решение за режим на лични контакти със сина си В., за да му подари подарък за рождения ден, но майката А. Ш. отказала да му подигурява достъп до детето; в присъствието на полицейските служители майката осигурил достъп до детето, което обаче им заявило, че не желае да вижда баща си и се страхува от него; бащата упрекнал полицаите, че не задължили сина му да тръгне с него. В докладната записка се сочи още, че А. Х. Ш. многократно е подавал сигнали на телефонен номер 112 срещу майката. На А. А. Ш. също е връчено писмено полицейско разпореждане (л. 36 от делото), с идентичен текст.

Сред основните дейности на МВР е и превантивната (чл. 6, ал. 1, т. 8 ЗМВР), както и охранителна дейност, по смисъла на чл. 14, ал. 1 ЗМВР. Чл. 30а ЗМВР определя превантивната дейност като такава за „предотвратяване и пресичане на престъпления и други правонарушения, която се

осъществява чрез индивидуална и обща превенция, вкл. чрез: разработване и осъществяване на комплекс от мероприятия за установяване и отстраняване на причините и условията за извършване на престъпления и други правонарушения; извършване на действия спрямо лица, за които има достатъчно основание да се предположи, че ще извършат престъпни или други противоправни действия, които застрашават обществения ред или правата и свободите на гражданите“. Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 ЗМВР оправомощава полицейските органи „да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено“. Упражняването на това правомощие, предвид употребения в разпоредбата израз „могат да издават разпореждания, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции“ означава, че полицейските органи действат в условията на оперативна самостоятелност. В тази връзка и по аргумент от чл. 169 АПК съдебният контрол се ограничава до проверка, административният орган разполагал ли е с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. Разпоредбата на чл. 64, ал. 5 ЗМВР е специална, по отношение чл. 59 АПК и определя следните реквизити на разпореждането, издадено в писмена форма, а именно: наименование на органа, който го издава; адресат на разпореждането; фактически и правни основания за издаване; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му. Процесното Разпореждане № 4-1/15.11.2025 г., издадено в 10:24 часа от полицейски орган Р. В. Д. – командир на отделение в 08 РУ-СДВР съответства изцяло на така регламентирания изисквания за форма, като фактическите и правни основания за издаването му се съдържат във вече цитираната Докладна записка № 3383р-34856/18.11.2025 г., съставена от същия полицейски орган.

Изложените мотиви обосновават отхвърляне на жалбата, вх. № 30108/02.12.2025 г. от адвокат К. Л., като пълномощник на А. Х. Ш.-гражданин на Федерална република Германия. Този изход на делото обуславя основателност на претенцията на ответника, за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 200 лева (102 евро и 25 цента).

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2, чл. 143, ал. 3 АПК Административен съд София - град, 14^{ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 30108/02.12.2025 г. от адвокат К. Л., като пълномощник на А. Х. Ш.-гражданин на Федерална република Германия, против РАЗПОРЕЖДАНЕ № 4-1/15.11.2025 г., издадено в 10:24 часа от полицейски орган Р. В. Д. – командир на отделение в 08 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА А. Х. Ш.-гражданин на Федерална република Германия, ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лева (102 евро и 25 цента).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

